

Vieillir

Jean-Marie Vivier

Oud worden is je jeugd koesteren als een mooie herinnering
Het is wennen aan een beetje in slow motion leven
je lichaam opnieuw leren kennen om jezelf te kunnen ontzeggen
datgene waarvan we gisteren nog wisten dat het kon.
Jezelf elke keer als de dageraad aanbreekt vertellen
Dat wat je er ook aan doet, je een dagje ouder werd
Bij elke grijs haar afscheid nemen van een droom
En die zachtjes adieu zeggen, wetende dat terug niet kan.

Oud worden is je erbij neerleggen dat je aan de waterkant blijft
voor je zoons een gelukkige toekomst wensen
Het is leven in je hoekje zonder eenzelveig te worden
Je laten negeren terwijl je toch dichtbij blijft
Het is eindelijk liefde weten te temmen
Een symfonie maken met wijsheidsakkoorden
Het is van een vrouw houden om haar het hof te maken
Om andere redenen dan de mooiheid van haar billen

Oud worden is niet langer vrijen, maar tederheid bedrijven
Het is niet nog meer spreken, maar voortdurend fluisteren
Het is een hand in je hand voelen die je streelt
En rillen bij de gedachte dat ze je ooit zal verlaten
Het is verblijven in een tuin waar je kunt vertederd worden
Het is met de hand op het hart haar zeggen: ik hou van je
Toegeven dat je haar bedrogen hebt, maar het haar durven te vertellen
Nu dat je weet dat je jezelf wat had wijsgemaakt.

Oud worden is je plotseling zorgen maken over de redding van je ziel
Een kerk binnengaan zonder precies te weten waarom
Fan worden van alle patroonheiligen
En koude rillingen krijgen als je naar het kruis kijkt
Het is het slot negeren van een sketch die je hebt geschreven
Nog eens willen optreden voor je toeschouwers
Op zoek naar een repliek of een geestige opmerking
Terwijl je heel goed weet dat je niet de auteur bent

Oud worden is op een dag weggaan zonder ooit golven te maken
Op een moment, op een niet zelfgekozen plek
Op een avond iemand bij je weten die je kaars uitblaast
Zachtjes verdwijnen, want zo gaat dat